

สี่พันตร

บทที่ 37

วรวงศ์สมส่วนในชุดรำบูชาสีขาว ประทับนั่งเชื่องซึม สาริน และสุรี มองหน้ากัน พักตร์ชืดก้มน้อยๆ ดวงเนตรหยาดด้วยความโศกศัลย์

“องค์หญิงจะเปลี่ยนเครื่องทรงชุดนี้ออกหรือยังเพคะ”

“ไม่เป็นไร... พวกเธอไปเถอะ...”

กัງวานน้ำเสียงอ่อนโยนเช่นนี้ ช่างแปลกใหม่..! เมื่อครู่ก่อน ทรงมีรับสั่งว่า “...สาริน สุรี พาเราไปที่ห้อง...” ทรงอ่อนแรงเกาะแขน พวกเธอราวเด็กขาดเจ็บหลงทาง ครั้นถึงห้องบรรทมก็ประทับนั่ง เสร้าซึม ก่อนจะบอกให้เธอทั้งสองจากมา

เบื้องหลังบานประตูที่ถูกปิดสนิท ทั้งสองกระซิบกันอย่างกังวล ร่างบางที่ข้างในห้องสั่นสะท้านเพราะแรงสะอื้น น้ำตาหลัง เป็นสาย ท้องฟ้าครึ้มฝนเบื้องนอกสว่างวาบปลาบแปลบเหมือนรับรู้ ความเจ็บปวดในหัวใจเธอ

เครื่องทรงชุดรำถูกถอดออก หลอดแก้วน้อยบรรจุพระโอสถทิพย์ ที่ได้รับพระราชทานจากองค์กษัตริย์โสฬสที่ซ่อนเร้นอยู่ในอาภรณ์ชั้นใน ถูกจับประคองไว้... นี่ไม่ใช่ยาพิษที่ใช้กับน้องนาง ลูกดอกจิ๋ว อานน้ำยาพิเศษถูกจัดหามาโดยองค์ชายอนุชิต

ทว่าพระโอสถทิพย์ จะไม่เสียเปล่า..... ดวงพักตร์เธอกลับมุ่งมั่น ขึ้นอีกครั้ง..... เพื่อรักษาความบริสุทธิ์แห่งราชวงศ์ อีกไม่ช้า หน้าที่ ที่ได้รับมอบหมายก็จะเสร็จสิ้นสมบูรณ์...

พระชายา เก็บพระองค์เงียบ อ้างว่าทรงประชวรแต่ไม่ต้องการ แพทย์ เครื่องเสวยถูกยกมาเทียบแล้วก็ถูกยกกลับไปโดยไร้การแตะต้อง เธอปฏิเสธเมื่อนางข้าหลวงคนสนิทจะเข้ามาทำหน้าที่ช่วยสระสรอง แต่งพระองค์ให้เช่นเคย

“เราจะทำเอง พวกเธอออกไปได้แล้ว”

นางระพีเดินทางมาถึงในวันรุ่งขึ้น ต้องถกเถียงกับสารินและสุรีที่ กางกัน “องค์หญิงรับสั่งไม่ต้องการพบพี่ระพี”

“องค์หญิงรับสั่งเมื่อไหร่ วันเวลาไหนกัน”

สุรีชะงัก “ก็นานแล้ว”

“งั้นเธอสองคนยังเอามาอ้างได้ยังไง เราจากไปนานแล้ว องค์หญิงยอมต้องคิดถึงเรา”

“องค์หญิงไม่เคยรับสั่งถามหาพี่ระพีเลย”

“อย่าพูดมาก ถ้าสงสัยก็เข้าไปทูลถาม เรายังรับพระบรมราชโองการจากเจ้าเหนือหัวโสฬส พวกเธอเป็นใครจะมาขัดขวางไม่ให้ เราเข้าเฝ้าพระองค์หญิงของเรา”

สองนางจำต้องเข้าเฝ้าน้อมทูล แทนที่จะเห็นท่าที่กราดเกรี้ยว หน่ายแหยง องค์ชายกลับทรงยินดีอย่างยิ่ง

“ให้พี่ระพีเข้ามา...!”

ครั้นนางระพีเข้าถวายการวาระ สารินและสุรีก็ได้รับคำสั่งให้ออก จากห้อง แล้วองค์ครุณีและนางกำนัลจากโสฬสที่เธอเคยหน่ายแหยง ก็ปิดประตูอยู่ด้วยกันเงียบๆ

องค์ชายาและนางระพีกลายเป็นเงาตามกัน นางเป็นคนจัดแต่ง เครื่องทรงมุ่นเกล้าพระเกศา ทรงดำเนินตามนางไปทั่วตำหนัก กระซิบ พูดกันสองต่อสอง ทรงตั้งใจฟังนางระพีที่มีเรื่องทูลถวายตลอดเวลา อย่างไม่หน่ายแหยง ครั้นหากใครอื่นมีเรื่องทูลถาม พระอังสาจะ ยึดตรึง วางท่าที่สีพระพักตร์เฉียบเฉยแล้วรับสั่งถามนางพีเลี้ยงด้วย สุรเสียงเคร่งขรึม

“เรื่องนี้พี่ระพีเห็นอย่างไรคะ”

คำพูดของระพีกลายเป็นคำสุดท้าย ไม่ว่าจะนางจะกล่าวอะไร องค์ชายาก็ไม่คัดค้านขัดแย้ง ทำให้ สาริน และสุรี เป็นกังวล

“องค์หญิงทำอะไรทรงประชวรจริงๆ”

นอกจากนั้น เหล่าข้าหลวงพบว่าเธอมักจะเก็บพระองค์อยู่ใน ห้องทรงพระอักษร... แท้จริงโสมโสมถนัดตั้งใจศึกษาซึมซับรับรู้ข้อมูล

ทุกอย่างเท่าที่จะหาได้ แต่ว่าสิ่งที่ผ่านสายตาเรียกความทรงจำรำลึกถึงผู้ที่ถูกเธอแทนที่..... น้ำตาเธอปรี่มจันต้องหยุดซบ..... น้องไม่ได้รู้ตัวเลยสักนิดว่าถูกปองร้าย จนกระทั่งถูกลูกดอกอาบน้ำยาปากใส่ เป็นอาวุธลับ ที่ถูกจัดหามาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

“...ยานี้ไม่มีพิษถึงตาย เราจะพาสูดาวดีกลับโสฬสอย่างมีชีวิต...”

เท่าที่เธอรู้ “พระโอสถทิพย์” ทรงฤทธิ์แรงถึงชีวิต เพื่อความบริสุทธิ์แห่งพระราชวงศ์ “พระโอสถทิพย์” คงถูกจัดไว้ให้เธอ...

เสียงปิกนกกกระพืออยู่ที่ลานระเบียงห้องทรงงาน กรงนกเลี้ยงสวยงามพันธุ์ดีตั้งอยู่ในจังหวะที่เหมาะสมภายใต้หม่อมไม้ประดับ เธอเดินชมเพลิดเพลิน แต่ก็ต้องรู้สึกขัดตากับกรงนกพิราบสื่อสารที่แทรกอยู่นกตัวเล็กที่ไม่สวยสักนิดมาทำอะไรอยู่ที่นี้.....

องค์ชายภาณุมาศเสด็จมาโดยไม่ได้นัดหมาย โสมโสภณตื่นตระหนก ตั้งใจฟังคำบอกเล่าแนะนำจากนางพี่เลี้ยง นางระพีทูลเล่าทุกอย่างที่เคยรู้เห็น

“แต่หากว่าองค์หญิงยังไม่พร้อม ระพีก็จะไปทูลองค์ชายว่า องค์หญิงทรงประชวรพะคะ”

“ถึงหลบวันนี้ก็ต้องพบวันหน้า ไหนๆ เสด็จมาแล้วหญิงก็จะถวายการต้อนรับ หากพี่เห็นผิดอย่างไรก็ช่วยขัดจังหวะด้วยก็แล้วกันนะคะ”

องค์ชายพิการแยมสรวลยินดี เมื่อเธอปรากฏกายน้อมคำนับ... แม้บางครั้งพระเชษฐภคินีทรงไร้น้ำใจ แต่ความรู้สึกนิยมชมชื่นของพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“หม่อมฉันเป็นห่วง ที่องค์หญิงไม่สบายหลังจากแสดงเพลงกริชไม่รู้ว่าดิฉันหรือยัง”

“หม่อมฉันสบายขึ้นแล้วพะคะ ขอพระทัยที่ทรงเป็นห่วง”

แม้เธอเลียนแบบวิธีการพูดของน้องนาง แต่ก็ยังผิดเพี้ยนจนองค์ชายสังเกตเห็น หากก็ได้ทรงสงสัย “ไต่ยินมานานถึงชื่อเสียงของเพลงกริช นับเป็นบุญตาที่มีโอกาสได้เห็น”

“การแสดงจริงโดยผู้ชำนาญจะยิ่งตื่นตาตื่นใจพะคะ”

“แต่หากว่ามีการบาดเจ็บย่อมไม่เป็นที่น่ายินดีใช่ไหม”

เธอก็มักตรียมรับ

“หม่อมฉันเป็นห่วงจึงไปเยี่ยมทางโน้น องค์ชายอนุชิตยืนยันว่านางรำของพระองค์ไม่เป็นอะไร แต่ก็ทรงเปลี่ยนหมายกำหนดการเพื่อเดินทางกลับโสฬสทันที แปลกมาก... นางไม่ได้สวยงามอย่างที่คิด... องค์หญิงรู้ไหมว่าเหตุใดเธอผู้นั้นต้องพันผ้าคลุมหน้าไว้”

“เป็นประเพณีการประลองดั้งเดิม เพื่อทั้งสองฝ่ายจะได้แสดงออกอย่างสุดฝีมือโดยไม่รู้ว่ใครเป็นใครพะคะ”

“นั่นอาจจะเป็นเหตุผลหนึ่ง แต่แท้จริงแล้วใบหน้าเธอผู้นั้นมีปานสีคล้ำ ทั้งดูยับย่นไม่น่าอดใครเลย” องค์ชายภาณุมาศ สายพระพักตร์ขณะที่ฝ่ายรับฟังนิ่งเงียบสลดใจ “ไม่น่าเชื่อว่าเธอจะมีทำที่งดงามราวกับนางเทพเมื่อรำรำเพลงกริช”

เสียงเธอสั้นแหบพร่า “นางสบายดีหรือเปล่า แพทย์หลวงได้ตรวจอาการนางหรือไม่พะคะ”

“ตรวจแล้วว่าไม่เป็นอะไร หัวใจอ่อนแต่สม่าเสมอ องค์ชายอนุชิตยืนยันที่จะให้นางได้รับการรักษาโดยวิธีการแพทย์ของโสฬส”

“โสฬสยังโบราณ ไม่ยอมให้คนทั่วไปแตะต้องนางในพะคะ”

“จะโบราณอย่างไรองค์ชายอนุชิตก็ทรงมีน้ำพระทัยกว้างขวาง ทรงวางพระองค์เข้ากับแบบอย่างประเพณีได้ทุกรูป กับเรื่องที่น่างนคนโปรดต้องมาบาดเจ็บก็ไม่เห็นทรงถือโกรธขุนเคืองอะไรเลย”

“จริงดั่งนั้นพะคะ”

“ดูเหมือนองค์ชายมิได้โหดร้ายอย่างที่องค์หญิงเคยเล่าไว้เลย”

“หม่อมฉันเคยพูดเช่นนั้นหรือพะคะ”

ท่าทีเศร้าสลดสงบเสงี่ยมของเธอ ทำให้องค์ชายภาณุมาศทรงล้งเล

“เอ หรือว่าหม่อมฉันจะเข้าใจผิดไปเอง”

“คงเป็นความผิดของหม่อมฉันเอง ขอพระองค์อภัยด้วยพะคะ”

สีหน้าท่าทีหม่นหมอง ที่ไร้พยศเป็นคนละคนทำให้องค์ชายราชบุตรทรงเป็นกังวล “องค์หญิงดูคล้ายยังไม่สบาย หม่อมฉันจะกลับไปก่อนเพื่อองค์หญิงจะได้พักผ่อนเต็มที่จะได้หายเร็วๆ แล้ว... เอ่อ... หากหม่อมฉันมาใหม่ ไม่รู้ว่าองค์หญิงรังเกียจหรือไม่”

“ที่นี้เป็นแผ่นดินของพระองค์ หม่อมฉันเป็นเพียงผู้พักอาศัย ยินดีถวายการต้อนรับทุกเวลาเพคะ”

แม้จะเคยได้ยินคำพูดต่อมตัวแฝงมารยาทเช่นนี้มาก่อน แต่ครั้งนี้องค์ชายภาณุมาศต้องแปลกพระทัย เพราะรู้สึกซัดถึงความจริงใจที่แตกต่างจากที่เคยเป็นมา.....

เจ้าหน้าที่กองราชเลขาธิการจากวังหลวงฯ นำหมายแจ้งการเสด็จกลับขององค์ชายภควัดมาทูลถวาย... โสมโสภณทั้งวันไหวและวิตกกังวล แม้จะตื่นตื่นยินดีที่จะได้พบ แต่นี่เป็นการพบที่ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

เธอรู้สึกละอายผิดบาป

“ฉันจะพบพระองค์ได้อย่างไร ฉันทำเรื่องเลวร้ายที่ให้อภัยไม่ได้ หากทรงรู้ความจริง องค์ชายคงเกลียดฉันเป็นที่สุด”

ระพีถูกส่งกลับโสภสตั้งแต่ก่อนเกิดเรื่องการเสียชีวิตของนางกุหลาบขาว จึงไม่รู้ถึงความบาดหมางห่างเหินของสามีภรรยา นางปลอบว่า

“อย่าทรงกังวลเลยเพคะ จะอย่างไรองค์ชายก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น องค์หญิงทรงบุญญาธิการ ทรงทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ด้วยความบริสุทธิ์ใจเถอะเพคะ แล้วทุกอย่างก็จะผ่านพ้นด้วยดีเพคะ”

“ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ... พี่หมายถึงหน้าที่ต่อโสภสใช่ไหมคะ”

“หม่อมฉันหมายถึงหน้าที่ต่อโสภสและหน้าที่ต่อองค์ชาย ในฐานะที่องค์หญิงทรงเป็นพระชายาเพคะ”

เธอทอดถอนใจ “ฉันเกรงว่าจะทำหน้าที่ประการหลังไม่ได้หรือคะพี่ระพี”

เธอโล่งใจที่ได้รู้ว่าองค์ชายภควัดจะประทับที่ห้องด้านทิศเหนือซึ่งพระองค์เคยใช้มาก่อน ด้วยเหตุผลที่ทางวังหลวงแจ้งว่า

“องค์ชายทรงพระประชวร”

“ดีจริง ฉันจะได้มีเวลาเตรียมตัวให้พร้อมมากขึ้น”

นางระพี จัดการตรวจตราให้ดูแลห้องที่ว่าง แล้วก็บังเอิญได้ยินเสียงซุบซิบของพวกนางข้าหลวง.....

“ก่อนเสด็จไปก็ทรงแยกห้องบรรทม หายไปเป็นนาน ครั้นเสด็จกลับมาก็อ้างว่าทรงประชวรอีก องค์ชายคงไม่โปรดพระชายาแล้วจริงๆ”

“นั่นซิ ทรงอยู่ด้วยกันเหมือนคนแปลกหน้ามาตั้งนานแล้ว”

“นี่พวกเธอพูดอะไรกัน..!”

พวกนางข้าหลวงตกใจไม่ยอมตอบ นางระพีต้องตะล่อมเกลี้ยกล่อม หลอกถามคนนั้นคนนั้นจนได้เรื่อง

นางกลับมาทูลเล่า “...นางข้าหลวงพูดกันว่า ทั้งสองพระองค์ขัดแย้งกันเสมอเพคะ อยู่ด้วยกันเหมือนคนแปลกหน้า บางวันก็ไม่ได้พูดจากันเลย”

“หมายความว่าองค์ชายกับน้องดาวไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันหรือ... โอ๊ย... ทำไม่ถึงเป็นอย่างนี้ แล้วนี่หญิงจะทำอย่างไรดี”

นางระพีเองก็หนักใจ “ทรงวางเฉยไว้ก็แล้วกันเพคะ”

ขบวนรถพระที่นั่ง แล่นตามกันเข้ามาจอดที่หน้าพระตำหนักในเวลาต่อมา... องค์ชายาโฉมงาม ประทับรอรับเสด็จอยู่ในท่ามกลางนางข้าหลวง มหาตเล็กผู้หนึ่ง เข้าไปถวายการระวะก่อนจะเอื้อมมือเปิดประตูรถ ราชองครักษ์คนสนิทก้าวลงจากที่นั่งตอนหน้า ขณะที่นายทหารติดตามนำพระเก้าอี้มีล้อเข็นจากรถคันที่ตามหลังเข้ามาเทียบวรกายสูงใหญ่ที่เหมือนจะเคยค้ำก้าวออกมา

โสมโสภณใจหายวาบ...

ดวงพักตร์สีอ่อนสะอ้านเกลี้ยงเกลา ทว่าคิ้วเข้มสรวราวาดและดวงตาคู่นั้น! เธอตะลึงจ้องมองขณะที่กลุ่มราชองครักษ์เข้าห้อมล้อม ข้าราชการผู้รอคอยได้รับแจ้งว่าองค์ชายทรงประชวรจึงไม่แปลกใจ

ได้แต่เฝ้ามองอย่างกังวล

ทรงมองมาพร้อมรอยยิ้มสรวลน้อยๆ เหมือนทักทาย

โสมโสมถรีบกำกายถวายคารวะอย่างหวั้นไหวจึงไม่ได้เห็น
 ประกายพระเนตรคมวามของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นพระสวามี

กลุ่มทหารค้ำบัษระชานา ก่อนจะพร้อมใจกันยกพระเก้าอี้ขึ้น
 บันไดแล้วเข็นเข้าข้างในมุ้งหน้าตรงไปยังห้องพระบรรทมด้านทิศเหนือ
 โสมโสมถจำใจสาวพระบาทดำเนินตาม ผู้คนมากมายล้อม มีทั้ง
 นายทหารคนสนิท ราชองครักษ์ นายแพทย์และนางพยาบาล

ได้ยินสุรเสียงที่คล้ายเคยคุ้น... รับสั่งเป็นภาษาหัตถินกับคนนั้น
 คนนี้ เธอนิ่งฟังแทบไม่คิดถึงอย่างอื่น

“ศิริกัลยา” เสียงขรมดังมาจากกลางห้อง เธอสะดุ้งยอบกาย
 รับ แต่ไม่กล้าสบพระเนตร “พี่ไปราชการแล้วเกิดอุบัติเหตุบาดเจ็บ
 ทำให้ขาดการติดต่อ ระวังนี่น้องสบายดีไหม”

สีพักตร์เธอเผือดซีด เสียงนั้น..! ดวงตาคู่นั้น..!

“หม่อม... หม่อมฉัน...”

นางระพีที่ตามอยู่ข้างๆ รีบน้อมกายทูลว่า

“หลายวันมานี้องค์หญิงทรงอ่อนเพลียเล็กน้อยเพคะ”

องค์ชายมองนางพี่เลี้ยงอย่างแปลกพระทัย

“ระพี... ดิจจริงที่เธอกลับมา”

นางระพีถวายความเคารพอีกครั้ง “เป็นพระกรุณาเพคะ”

“องค์หญิงเป็นอะไรไปหรือ”

ระพีมองดวงพักตร์ขาวซีดอย่างแปลกใจ “องค์หญิงเพคะ”

เสียงกระซิบอ่อนเบาติดซัด “กลับ... กลับห้องกันเถอะ...”

นางเข้าประคองไว้ “องค์ชายเพคะ องค์หญิงใครขอทูลลาไป
 พักผ่อนก่อนเพคะ”

“ศิริกัลยาไม่สบายหรือ มีหม่อมเฝ้าอยู่ที่นี่แล้วให้ตรวจดูสักหน่อย
 ดีไหม”

“ไม่... ไม่เพคะ...”

“แน่ใจนะ”

“เพคะ”

ท่าที่อีกฝ่ายราบรื่น “ถ้าอย่างนั้นก็ตามสบาย พี่เองมีงานต้อง
 สະสางจึงสั่งให้ใครต่อใครตามมาที่นี่ แล้วเราค่อยคุยกันทีหลังก็แล้วกัน”

เธอแข็งใจถวายคำนับก่อนจะเกาะแขนนางพี่เลี้ยงสาวพระบาท
 จากมา สารินและสุรี เดินตามมาไม่ห่าง

นางทั้งสองทูลถามอย่างเอาพระทัย

“องค์หญิงเพคะ ไหนๆ ก็มีแพทย์พยาบาลอยู่ที่นี่ ให้ตรวจดู
 พระอาการสักหน่อยเถอะนะเพคะ”

เสียงเธอสั้น “ไม่เป็นไร เราแค่อยากนอนพักเฉยๆ เธอสองคน
 ไปเถอะ เรามีพี่ระพีแล้ว”

สารินและสุรีถอยออกมาอย่างไม่เต็มใจ นึกไม่ออกว่าได้ทำให้
 ขัดเคืองพระทัยตั้งแต่เมื่อไร จู่ๆ ก็ทรงหันไปเรียกหาแต่พี่เลี้ยงคนเดิม
 ทุกๆ ที่เคยแหงนหน้ามาก่อน

นางระพีกระซิบทูลถาม “องค์หญิงเป็นอะไรไปเพคะ หรือว่า
 ทรงไม่สบายพระทัยที่ต้องพบกับองค์ชายภควัต”

โสมโสมถได้แต่อึดอั้น ระพีคงไม่เห็นด้วย หากเธอบอกว่า
 องค์ชายภควัตช่างคล้ายกับนายร้อยเอกภักดีที่ประสานงานดูแลนาฏศิลป์
 ไทยเดินทางมาหัตถิน...!

หลายวันหลายคืนที่ใกล้ชิดกับนายทหารหนุ่ม เธอพบว่าองค์ชาย
 ภควัตผู้นี้แม้จะมีผิวพรรณสีอ่อนกว่า ทรงเกศาแตกต่าง ดวงพักตร์
 เกลี้ยงเกล้าปราศจากหวดเครารक्रम แต่ก็มีควมละม้ายเหมือน
 นายร้อยเอกภักดีจนเธอสะดุดใจ

สุรเสียง ยิ่งคล้าย แม้พูดคนละภาษา

ถ้ามีใครบอกว่าเป็นคนเดียวกัน เธอจะไม่แปลกใจเลย...!